

emot någon. *En o. fordran, begäran. Det vore o-t att begära.* — *Syn.* Orättvis, Oskälilig, Oresonabel. — 2) För högt eller för lågt tilltagen. I frågan om pris o. d. *O-t köp, pris. Betala o. hyra, o-t arrende.* — *Syn.* Oskälilig.

OBILLIGA, v. a. 1. Se *Missbilliga*.

OBILLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara obillig. — 2) Obillig handling. *Det vore en o. af mig att fordra det.*

OBILLIGT, adv. Utan billighet. *O. dyr.*

OBJEKT, äbbjäkt, n. 3. (lat. *Objectum*) 1) Föremål. — 2) (gram.) Ord, som omedelbart styres af ett transitivt verb. Föremålsord. [Object.]

OBJEKTIV, äbbjäktiv, a. 2. 1) Som har afseende på ett objekt, på något yttre. Åskådlig. — 2) Afseende allmänna förnuftsgrunder. — *Motsats:* Subjektiv. [Objectif.]

OBJEKTIVGLAS, äbbjäktivgläs, n. 3. Det glas i en tub, som är vänt emot det föremål, hvilket skall betraktas. [Objektiv.]

OBJEKTIVITET, äbbjäktivitet, f. 3. Egenskapen att vara objektiv. Åskådlighet. [Object.]

OBJUDEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej hjuden. *O. gäst. Han kan gå o. öfverallt.* — Skrifves äfv. *Obuden.*

OBLANDAD, a. 2. Utan blandning; ren. *En o. våtska, metall.* — *Syn.* Obemängd.

OBLAT, äbblät, n. 3. (af lat. *Oblatus*) Liten af ojäst hvetedeg bakad, tunn, rund skifva, som brukas till flerahanda behof, såsom brefförsegling (Munlack), eller att föreställa brödet i Nattvarden, m. m.

OBLATASK, äbblätåssk, m. 2. Ask, hvori oblater förvaras.

OBLATBAGARE, äbblätbägare, m. 3. En, som bakar oblater.

OBLATTALLRIK, m. 2. Liten tallrik, vanligen af silver eller guld, hvarpå oblaterna vid nattvardens utdelande läggas.

OBLID, öbblid, a. 2. Omild, ogunstig, ovänlig. *Hon är honom o. En o. uppsyn.* — *Oblidhet*, f. 3.

OBLIDT, adv. Omildt, ogunstigt. *Se o. på någon.*

OBLIGAT, äbbligat, a. 1. (lat. *Obligatus*) I musik. *O. stämman*, som företrädesvis framför de andra stämmorna beledsagar hufvudstämman.

OBLIGATION, äbbligat Schön, f. 3. 1) Förbindelse, förpligtelse. — 2) Förskrifning, skuldsedel, revers, förbindelse.

OBLIGEANT, äbblischänngt, a. 1. (fr.) Förbindlig.

OBLIGERA, äbblischëra, v. a. 1. (fr. *Obliger*, af lat. *Obligare*) 1) Förbinda, förpligta; förmå. — 2) Visa förbindlighet, tjänst, artighet; tjena.

OBLIGERAD, äbblischërad, a. 2. (egentl. part. pass. af *Obligera*) Förbundin.

OBLIK, äbblik, a. 2. (lat. *Oblivus*) *O. vinkel*, icke rät (antingen spetsig eller trubbig). *O. kasus*, kallas i språkläran hvarje annan kasus än nominativ och vokativ.

OBLYG, a. 2. Se *Oförskämd*. — *Obliggt*, adv.

OBLYGHET, f. 3. Se *Oförskämhet*.

OBOE, åbåe, m. 3. (fr. *Hautbois*) Ett blåsinstrument med munstycke, klaffar och ljudhål, bestående af tre sammansatta stycken, af hvilka det nedersta bildar ett klockstycke. Kallas i äldre språket *Hoboja*.

OBOIST, åbåsst, m. 3. 1) En, som blåser oboe. — 2) Fältmusikant.

OBORSTAD, a. 2. 1) Ej borstad. — 2) (fig. fam.) Ohyfsad, ostädad. *En o. lymmel.*

OBOTELIG, m. fl., se *Obottlig*.

OBOTFÄRDIG, a. 2. Som ej vill göra bot och bättring. *En o. syndare.* Säges äfven om sak, t. ex.: *En o. lefnad.* — Brukas ofta substantivt, t. ex.: *De o-es förhinder.*

OBOTFÄRDIGHET, f. 3. En syndares obegenhet att göra bot och bättring.

OBOTFÄRDIGT, adv. Utan att vilja göra bot och bättring. *Lefva o.*

OBOTLIG, a. 2. 1) Som ej kan botas, helas, läkas. *O. sjukdom.* — 2) (fig.) Se *Ohjelpelig*, *Oersättlig*. *Det onda, hvaraf samhällskroppen lider, synes vara o-t. O. skada, förlust.* — *Obottlighet*, f. 3.

OBOTLIGEN ell. **OBOTLIGT**, adv. Utan att kunna botas. *O. sjuk.*

OBRODERLIG, a. 2. Ej sådan, som broderlig kärlek och vänskap fordra. *EU o-t beteende.* — *Obroderligt*, adv.

OBROTTLIG, a. 2. 1) Fri för brott, öfverträdelse. *EU o-t uppförande.* — *Syn.* Oförvittlig. — 2) Som ej brytes; hvaremot ej brytes. *O. efterlefnad. O. vänskap, trohet.* — *Syn.* Örygglig, Osviklig. — *Obrottslighet*, f. 3.

OBROTTLIGEN ell. **OBROTTLIGT**, adv. 1) Utan att bryta emot, utan öfverträdelse. *O. efterlefvad öfverhetens bud.* — 2) Utan att begå brott, förbrytelse, öfverträdelse. *Lefva o.* — *Syn.* Oförvittlig.

OBROKAD, a. 2. 1) Ej brukad, ej begagnad. — 2) (om jord) Oodlad; äfven oplöjd, okörd.

OBROKBAR, a. 2. Se *Oanvändbar*. — *Obrukbarhet*, f. 3.

OBROKLIG, a. 2. Som ej brukas, är kommen ut bruk. *EU numera o-t mod. O-t ord.* — *Obruklighet*, f. 3.

OBRUNNEN, a. 2. neutr. — *et.* Som ej brunnit. *O. gödsel*, som ej undergått jäsning.

OBSCEN, äbbschën, a. 2. (lat. *Obscenus*) Som sårar blygsamheten, otuktig, groft oanständig.

OBSCENITET, äbbschenitët, f. 3. 1) Otuktighet, grof oanständighet. — 2) Hvad som i hög grad sårar blygsamheten.

OBSERVANS, äbbsärrvänn's, f. 3. (lat. *Observantia*) 1) Iakttagande af religionslag, af andlig ordensregel. — 2) Andlig ordensstadga eller regel.

OBSERVATION, äbbsärrvatschön, f. 3. Iakttagande; iakttagelse; anmärkning.

OBSERVATOR, äbbsärrvåtär, m. 3. (uttalas i plur. — törär) En, som anställer rön och försök; forskare; iakttagare, betraktare; anmärkande åskådare. Äfv. *Observatör*.

OBSERVATORIUM, äbbsärrvåtörumm, n. 3. pl. — *ier.* Byggnad, bestämd för astronomiska observationer. Stjernkikeri.

OBSERVATÖR, se *Observator*.

OBSERVERA, äbbsärrvëra, v. a. 1. 1) Gifva akt på, iakttaga, bevaka, med uppmärksamhet följa. — 2) Anställa rön, iakttagelser eller betraktelser öfver, betrakta. — 3) Anmärka, varseblifva. — 4) Iakttaga, efterleva. — *Observerande*, n. 4. o. *Observering*, f. 2.

OBSIDIAN, äbbsidiän, m. 3. (mineral.) En vulkanisk produkt, bestående af en sammanfluten, förglasad massa, vanligen svart, glasglänsande och musslig i brottet.

OBSKUR, äbbskür ell. äbbskür, a. 2. (lat. *Obscurus*) 1) Mörk, dunkel, otydlig. *O-a talesätt, fraser.* — 2) Föga känd, obekant, ringa, obemärkt. *En o. person.* [Obscur.]

OBSKURANT, äbbsküränt, m. 3. (fr. *Ob-*